

ANDRZEJ SAPKOWSKI

NETFLIX

A NETFLIX
SOROZAT ALAPJÁUL
SZOLGÁLÓ
REGÉNY

VAJÁK

THE WITCHER

AZ UTOLSÓ KÍVÁNSÁG

A világhírű Vaják-sorozat I. kötete

GABO
SF

A VAJÁK

I

Később azt beszéltek, a férfi északról érkezett, a Kötélverők kapuján keresztül. Gyalogolt, felmálházott lovát kantáron vezette. Késő délután volt, a kötélverők és szíjgyártók már bezárták bódéikat, a sikátor üresen ásított. Meleg volt, de ő fekete köpönyeget vetett a vállára. Vonzotta a figyelmet.

Megállt a Régi Narakorthoz címzett fogadó előtt, várt egy percig, hallgatta a kiszűrődő lármát. Az ivó, mint ilyentájt mindig, tele volt emberekkel.

Az ismeretlen nem tért be a Régi Narakortba. Továbbvezette lovát az utca vége felé, ahol egy másik, kisebb fogadó állt, a Róka. A kocsmára kihaltnak tűnt; nem volt éppen a legjobb a híre.

A kocsmáros felemelte fejét a savanyúuborkás hordók mögül, és végigmérte a vendéget. Az idegen, még mindig magán tartva köpönyegét, mereven és mozdulatlanul állt a sötét előtt. Hallgatott.

– Mit adjak?

– Sört – szólt az ismeretlen. Kellemetlen hangja volt.

A kocsmáros megtörölte a kezét vászonkötényében, aztán megtöltött egy agyagkorsót. A korsó csorba volt.

Bár az ismeretlen nem látszott idősnek, a haja szinte teljesen fehér volt. Köpönyege alatt a nyakánál és a karjánál átkötött, kopott bőrzekét viselt. Amikor levette köpenyét, észrevették, hogy a vállán egy szíjon kard függ. Nem volt ebben semmi szokatlan, Vizimában szinte mindenki fegyverrel járt, de azért senki sem hordott pallost a hátán mint valami íjat vagy tegezt.

Az ismeretlen nem ült le az asztalhoz, ahol néhány vendég iszogatót. A söntés mellett maradt, a kocsmárosra szegezve metsző tekintetét. Meghúzta a korsót.

– Szobát keresek éjszakára.

– Nincs – morogta a kocsmáros, vendége poros és mocskos csizmáját bámulva. – Kérdezd meg a Régi Narakortban.

– Én itt szeretnék.

– Nincs. – A kocsmáros végre felismerte az idegen beszédét. Rív volt.

– Megfizetem – tette hozzá halkán, szinte bizonytalanul az ismeretlen.

Ekkor vette kezdetét az egész csúf história. A nyurga himlőhelyes, aki azóta nem vette le róla komor tekintetét, hogy belépett az ivóba, felállt, és a söntéshez ment. Két társa alig két lépés távolságra állt meg mögötte.

– Nincs hely, te semmirekellő, rív csavargó – hördült fel az idegen mellett a himlőhelyes. – Nincs szükségünk a magadfajtákra itt Vizimában. Ez egy rendes város!

Az ismeretlen fogta a korsóját, és félreállt. A kocsmárost nézte, de az elkerülte a tekintetét. Eszébe sem jutott védeni a rívet. Végül is, ki szereti a ríveket?

– Minden rív tolvaj – folytatta a sörtől, fokhagymától és rosszindulattól bűzlő himlőhelyes. – Hallod, mit beszélek, te rühes kutya?

– Nem hallja, mit mondasz. Szar van a fülében – szólt közbe az egyik hátrébb álló, a másik meg felröhögött.

– Fizess és takarodj! – üvöltött a himlőhelyes.

Az ismeretlen csak ekkor nézett rá.

– Megiszom a sört.

– Segítünk – sziszegte a hórihorgas. Kiverte a korsót a kezéből, és karon ragadta, ujjait a mellkasán keresztbe futó szíjba mélyesztve. Egy másik hátulról ütésre emelte kezét. Az idegen

hirtelen leguggolt, ezzel kibillentve a himlőhelyest az egyensúlyából. A kard felszisszent hüvelyében, aztán egy pillanatra megcsillant az olajlámpások fényében. Szinte forrt a levegő. Kiáltás hallatszott. Valaki a vendégek közül az ajtó felé rohant. Nagy robajjal feldőlt egy szék, tompán csapódtak a padlóhoz az agyagedények. A kocsmáros szája remegett, ahogy a himlőhelyes förtelmesen széthasított arcába nézett; amaz ujjaiával a söntés szélébe kapaszkodva lassan összecsuklott, és mint aki vízbe süllyed, eltűnt a szeme elől. A másik kettő a földön feküdt. Az egyik már nem mozdult, térdje összecsúszva rángatózott az egyre terjedő vértócsában. A levegőben még ott vibrált egy nő fülsüketítően vékony, hisztérikus sikolya. A kocsmáros zihálva megremegett, majd okádni kezdett.

Az ismeretlen a falhoz hátrált. Összekuporodva, feszülten, éberén figyelt. Két kézzel fogta a kardot, hegyével a levegőt pásztázta. Senki sem mozdult. A rémület jeges verítéke ütött ki rajtuk, megbéklyózva tagjaikat és elszorítva a torkukat.

Nagy dérral-dúrral három őrszem rontott be a kocsmába; valahol a közelben kellett lenniük. Szíjas botot tartottak a kezükben, de ahogy meglátták a holttesteket, azonnal kardot rántottak. A rív a falnak vetette hátát, és bal kezével előhúzta a csizmaszárába rejtett tőrt.

– Dobd el a fegyvert! – kiáltott rá remegő hangon az egyik őrszem. – Dobd el, te gazember! Velünk jössz!

A másik őrszem félrerúgta az asztalt, hogy oldalról kerülhessen a rív közelébe.

– Treska, eredj a többiekért! – ordított az ajtóhoz legközelebb álló társukra.

– Nem szükséges – mondta az ismeretlen, és leengedte a kardját. – Magam megyek.

– Jössz te, kutya fajzat, de kötélre verve! – kiáltott fel az őrszem reszketve. – Dobd el a kardod, vagy szétverem a fejed!

A rív felegyenesedett. Kardját azonnal a bal karja alá csapta, és jobb kezét az örök felé emelve egy gyors mozdulattal bonyolult jelet rajzolt a levegőbe. A fény megcsillant a bőrzeke könyékig érő kézelőjének sűrű szegecselésén.

Az őrszemek azonnal hátrálni kezdtek, karjukkal védve arcukat. Egy vendég felpattant, megint egy másik az ajtó felé iramodott. A nő újra felsikoltott, vadul és élesen.

– Magam megyek – ismételte meg az ismeretlen ércesen zengő hangján. – Ti hárman pedig előttem. Vezessetek a várnagyhoz. Nem ismerem az utat.

– Igen, uram – motyogta az ör leszegett fejfelé. A kijárat felé indulva bizonytalanul tekintett körbe, a másik kettő gyorsan hátrálva követte. Az ismeretlen hüvelyébe csúsztotta a kardját, a tört a csizmájába rejtette, aztán a nyomukba eredt. A vendégek kabátjuk szárnya mögé rejtették arcukat, ahogy a csoport elhaladt az asztalok mellett.

II

Velerad, Vizima várnagya elgondolkozva megvakarta szakállát. Nem volt ő se babonás, se ijedős, de nem örült a gondolatnak, hogy kettesben kell maradnia a fehérhajúval. Végül döntött.

– Kifelé – parancsolt az örökre. – Te meg ülj le! Ne, ne ide. Oda távolabb, ha megengeded.

Az ismeretlen leült. Nem volt már nála sem a kardja, sem fekete köpönyege.

– Hallgatlak – szólt Velerad az asztalon heverő nehéz buzogánnyal játszva. – Velerad vagyok, Vizima várnagya. Mi mondánivalód van, haramia uram, mielőtt tömlöcbe vettetek? Három halott, ráadásul szemmel verés kísérlete. Nem rossz, egyáltalán nem rossz. Az ilyesmiért itt nálunk Vizimában karóba húznak. De mivel én igazságos férfiú vagyok, előbb meghallgatlak. Beszélj hát!

A rív meglazította zekéjét, majd előhúzott egy fehér kecskebőr tekercset.

– Ezt szegeztétek ki a keresztutakon és a kocsmákban – mondta halkan. – Igaz, ami itt áll?

– Áhá – morogta Velerad a bőrre rajzolt rúnákra pillantva. – Tehát ez a helyzet. Hogy nem jöttem rá azon nyomban! Úgy van, igaz, a lehető legigazabb. Úgy van aláírva: Foltest király, Temeria, Pontar és Mahakam ura. Vagyis igaz. Na de a felhívás az egy dolog, a törvény meg egy másik. Én itt, Vizimában a törvényt és a rendet őrzöm! Nem engedem, hogy embereket gyilkoljanak! Megértetted?

A rív bólintott, jelezve, hogy megértette. Velerad bosszúsan sóhajtott.

– Nálad van a vajákok jele?

Az ismeretlen újra zekéjébe nyúlt, és előhúzott egy ezüstláncon függő, kerek medált, ami egy vicsorgó fogú farkasfejet ábrázolt.

– Van valami neved? Akármit mondhatsz, nem kíváncsiságból kérdek, csak mert úgy könnyebb beszélgetni.

– Geraltnak hívnak.

– Lehet Geralt is. Ríviából, ha nem csal a fülem?

– Ríviából.

– Igen. Tudod mit, Geralt? Ezt – csapott Velerad tenyerével a felhívásra – verd ki a fejedből. Komoly az ügy. Már sokan megpróbálták. Ez, barátom, nem ugyanaz, mint kardélre hányni pár akasztófavirágot.

– Tudom. Ez a szakmám, várnagy uram. Azt írja: három-ezer oren a jutalom.

– Háromezer. – Velerad lebiggyesztette az ajkát. – Meg a királylány feleségnek, ahogy az emberek beszélik, bár ezt a kegyelmes Foltest nem tette hozzá.

– Nem érdekel a királylány – mondta nyugodtan Geralt. Kezét a térdén pihentetve, mozdulatlanul ült. – Azt írja: háromezer.

– Micsoda idők! – sóhajtott a várnagy. – Micsoda szörnyű idők! Húsz évvel ezelőtt még részegen se hitte volna senki, hogy ilyen szakmák lesznek. Vajákok! Vándor baziliszkuszirtók! Házaló sárkány- és vízbefúltölők! Geralt? Szabad a te céhedben sört inni?

– Persze.

Velerad a markába csapott.

– Sört! – kiáltotta. – Te meg, Geralt, ülj közelebb. Mit bánom én.

A sör hideg volt és habos.

– Szörnyű idők járnak – mondta magában Velerad, és meghúzta a korsót. – Elszaporodott mindenféle mocsadék. Mahakamben, a hegyekben csak úgy nyüzsögnek a hódfajzatok. Régen legfeljebb farkasok üvöltöttek az erdőkben, most meg: mindenféle lidércek meg vargányok, és ha elhajítasz egy követ, biztos egy vérfarkast vagy valami más nyavalyát találsz el. A falvakból manapság százával ragadják el a gyerekeket a ruszalkák és a ríkatók. Olyan betegségek vannak, amilyenekről régebben soha senki nem hallott, az ember haja égnek áll. Na és már csak ez hiányzott! – Félrelökte az asztalon fekvő bőrtেকercset. – Nem csoda, Geralt, hogy ekkora a kereslet a szolgálataitok iránt.

– Ez királyi felhívás, várnagy uram – emelte fel a fejét Geralt. – Ismered a részleteket?

Velerad hátradőlt a székében, és összekulcsolta kezét a hasán.

– A részleteket, azt mondod? Hát, ismerem. Nem amúgy első kézből, de biztos forrásból.

– Épp erre gondoltam.

– Csökönyös vagy. De ha gondolod... Figyelj. – Velerad belekortyolt a sörbe, majd halkabban folytatta. – A mi kegyelmes Foltestünk már királyfi korában, az apja, a vén Medella uralkodása idején megmutatta, mire képes, és bizony sok mindenre képes volt. Arra számítottunk, hogy idővel kinövi. De röviddel

a megkoronázása után, rögtön az apja halálát követően Foltest még önmagán is túltett. De úgy, hogy mindannyiunknak leesett az álla. Röviden szólva: gyereket csinált Addának, az édes húgának. Adda fiatalabb volt nála, mindig összetartottak, de senki sem sejtett semmit, talán csak a királynő... Röviden: nézünk, aztán ott van Adda, ilyen hasasan, Foltest meg elkezd esküvőről beszélni. A húgával, Geralt, érted? Pokolian feszült volt a helyzet, mert a novigradi Vizimir elhatározta, hogy Foltesthez adja az ő Dalkáját, követséget küldött, mi meg kezét-lábát le kellett fogjuk a királynak, hogy ne rohanjon a követeket szidalmazni. Sikerült, és jó, hogy így történt, mert a sértett Vizimir kiontotta volna a beleinket. Később sikerült lebeszélni a kölyköt a gyors esküvőről, ami nem ment volna Adda segítsége nélkül, aki képes volt hatni a testvérkéjére. Na, aztán Adda megszült az elrendelt időben, na de hogy! És most figyelj, mert itt kezdődik. Nem sokan látták azt, ami született, de az egyik bába kiugrott a torony ablakából, és szörnyethalt, a másiknak pedig megzavarodott az elméje, és a mai napig háborodott. Következésképp azt gondolom, hogy őfattyúsága nem volt kifejezetten csinoska. Kislány volt. Egyébként azonnal meghalt, úgy tűnik, senki sem sietett túlságosan elkötni a köldökszinórt. Adda, legnagyobb szerencséjére, nem élte túl a szülést. És ekkor, barátom, Foltest ismét bolondot csinált magából. A fattyút el kellett volna égetni, vagy mit tudom én, elföldelni valahol a pusztában, nem pedig szarkofágba temetni a kastély alagsorában.

– Most már túl késő ezt megvitatni – emelte fel Geralt a fejét. – Mindenesetre hívni kellett volna valakit a Beavatottak közül.

– Azokról a csillagos kalapos szélhámosokról beszélsz? Hogyisne, jött vagy tíz, de csak később, amikor kiderült, mi is van abban a szarkofágban. És hogy mi mászik elő belőle éjszánként. Mert nem kezdett ám azonnal kimászni, ó nem! A te-

metés után hét évig csend volt. Aztán egy éjszaka, teliholdkor kiabálás, sikoltozás, felfordulás az udvarban! Minek beszéltek ennyit, tudod, miről van szó, te is olvastad a felhívást. A cse-csemő felcseperedett a koporsóban, nem is kicsit, és láthatóan megnőttek a fogai is. Egyszóval: striga. Kár, hogy nem láttad a tetemetek. Mint én. Valószínűleg jó messzire elkerülted volna Vizimát.

Geralt hallgatott.

– Akkor – folytatta Velerad – ahogy mondtam, Foltest egész sereg varázslót csődített ide. Mindegyik próbálta a másikat túlkiabálni, épp csak nem verték össze egymást azokkal a dorongjaikkal. Biztos azért hordják magukkal, hogy ha rájuk uszítja valaki a kutyáját, el tudják kergetni; és tudod, szerintem rendszeresen rájuk eresztik őket. Bocsánatodat kérem, Geralt, ha más véleménnyel lennél a varázslókról, a te szakmádban biztos máshogy vagytok vele, de számomra csak ingyenélő tökfilkók. Ti, vajákok nagyobb bizalmat keltetek az emberekben. Legalább, hogy is mondjam, egyenesek vagytok.

Geralt elmosolyodott, de nem fűzött hozzá semmit.

– No, de térjünk a tárgyra! – A várnagy belenézett a korszóba, aztán töltött még sört a rívnek és magának. – A varázslók némely ötlete egész okosnak tűnt. Az egyik azt javasolta, éges-sük el a strigát a kastéllyal és a szarkofággal együtt, egy másik azt tanácsolta, szabadítsuk meg a fejétől egy ásóval, a többi meg annak volt a híve, hogy verjünk nyárfakarókat mindenféle testrészeibe, természetesen nappal, amikor az ördögfajzat az éjszakai mulatozástól fáradtan a koporsóban alszik. Sajnos akadt egy idióta, púpos remete, kopasz fején csúcsos süveggel, aki kitalálta, hogy ez átok, amit fel lehet oldani, és hogy a striga akkor újra Foltest lánykája lesz, szépséges, mint egy festmény. Egyszerűen csak ott kell üldögelni a kriptában egész éjszaka, és sutty, vége is a gondnak! Ezután, gondolj bele, Geralt, micsoda eszement,

bevonult éjszakára az udvarházba. Ahogy az könnyen sejthető, nem túl sok maradt belőle, talán csak a sapka meg a bot. De az ötlete kullancsként fészkelte be magát Foltest gondolataiba. Megtiltotta, hogy a strigát bármiképpen megpróbálják elpusztítani, és az ország minden eldugott szegletéből Vizimába hívta a sarlatánokat, hogy a strigát királylánnyá változtassák. Az volt csak a díszes társaság! Mindenféle örült nőszemély meg sánta, retkes, tetves alakok, barátom, rossz volt rájuk nézni! Még ha varázsoltak is, legfeljebb a tál meg a korsó fölött. Persze némelyiket hamar leleplezte Foltest vagy a tanács, párat fel is húztak a palánkra, de keveset, túl keveset. Én mindet felakasztottam volna. Azt, hogy a striga fittyet hányt a szélhámosokra és a varázslataikra, és továbbra is időről időre felfalt valakit, gondolom, mondanom sem kell. Ahogy azt se, hogy Foltest már nem lakik a kastélyban. Már senki sem lakik ott.

Velerad pihenőt tartott, és meghúzta a sörét. A vaják hallgatott.

– És így megy ez, Geralt, hat éve, mert vagy úgy tizennégy éve született. Volt időközben más bajunk is, megharcoltunk a novigradi Vizimirrel, de tisztos, érthető okokból, mert a határcövekek arrébbtolásáról volt szó, nem holmi lányokról meg atyafiságról. Mellesleg Foltest mostanában kezd házasságról sugdolózni, és meg is nézi a szomszédos udvarokból küldött arcképeket, amiket korábban hajlamos volt az árnyékszékbe hajítani. Na de időről időre újra megszállja ez a rögeszme, és szétküldi a lovasokat, hogy új varázslókat keressenek. Aztán meg jutalmat is ígért, háromezer orent, amire rögtön idecsődült néhány agyament meg kóbor lovag, még egy pásztorlegény is. Mindenki ismerte a környéken azt a kretént, nyugodjék békében. A striga meg jól van. Épp csak annyi, hogy időnként felfalt valakit. Hozzá lehet szokni. A hősök közül meg, akik vissza akarják varázsolni, legalább annyi hasznunk van, hogy a beste még ott

helyben telezabálja magát, és nem kóborol az udvarházon kívülre. Foltestnek pedig új kastélya van, egész szemrevaló.

– Hat éven keresztül – nézett fel Geralt –, hat éven keresztül senki nem tudta elintézni?

– De nem ám. – Velerad éles tekintettel a vajákra nézett. – Mert úgy tűnik, ezt az ügyet nem lehet elintézni, és ideje lenne ebbe belenyugodni. Foltestről beszélek, a mi kegyelmes és szeretett urunkról, aki még mindig kiszögezteti ezt a felhívást a keresztutakon. Csak mintha kevesebb vállalkozó akadna. Bár igaz, hogy nemrég volt egy, de okvetlenül előre kérte a háromzetet. Zsákba tettük, és a tóba hajítottuk.

– Szélhámosokból sosincs hiány.

– Nem, nincs. Sőt egész sok akad – helyeselt a várnagy, lesem véve a szemét a vajákról. – Úgyhogy ha elmész a kastélyba, ne kérj aranyat előre. Ha egyáltalán elmész.

– Elmegyek.

– Jól van, a te dolgod. Csak ne feledd a tanácsomat. De ha már a jutalomról van szó, újabban beszélnek a másik részéről is, amit már említettem. A királylány feleségnek. Nem tudom, kinek jutott az eszébe, de ha a striga úgy néz ki, ahogy beszél, akkor ez egy kivételesen gonosz tréfa. Ettől még voltak olyan tökfilkók, akik vágatva rohantak a kastélyba, amint híre kelt, hogy bekerülhetnek a királyi családba. Egész pontosan két cipészlegény. Miért ilyen hülyék a cipészek, Geralt?

– Nem tudom. És vajákok, várnagy uram? Próbálkozott valaki?

– Voltak néhányan, de még mennyire. Ahogy meghallották, hogy a strigát vissza kell változtatni, nem pedig megölni, többnyire megvonták a vállukat, és továbbálltak. Éppen ezért tisztelem egyre jobban a vajákokat, Geralt. Na és aztán jött egy, fiatalabb volt nálad, a nevére nem emlékszem, ha egyáltalán megmondta. Az megpróbálta.

– Na és?

– Az agyaras királylány szép nagy darabon terítette szét a beleit. Úgy fél íjlövésnyire.

Geralt a fejét csóválta.

– Ez minden?

– Volt még egy.

Velerad egy pillanatra elhallgatott. A vaják nem sürgette.

– Igen – mondta végül a várnagy. – Volt még egy. Először, amikor Foltest akasztófával fenyegette, ha megöli vagy megnyomorítja a strigát, csak felnevetett, és csomagolni kezdett. Na de később...

Velerad beszéde újra elhalkult, már-már suttogott áthajolva az asztalon.

– Később elvállalta a feladatot. Tudod, Geralt, van itt Vizimában pár eszes ember, néhányan magasabb poszton is, akiket ez az egész ügy untat. Az a pletyka járja, hogy ezek az emberek titokban meggyőzték a vajákat, hogy ne teketóriázzon meg szórakozzon bármiféle boszorkánysággal, hanem verje agyon a strigát, a királynak meg mondja azt, hogy a varázslat nem hatott, hogy a lányka leesett a lépcsőről, szóval, na, hogy munkabaleset történt. A király meg majd nyilván dühbe gurul, és azzal ér véget az egész, hogy egyetlen orent sem fizet jutalmul. A vaják persze úgy okoskodott, hogy ingyért menjünk magunk a striga után. Na, hát mit lehetett tenni... Összeadtuk, alkudoztunk... Csak aztán a végén nem lett az egészből semmi.

Geralt felvonta a szemöldökét.

– Mondom, semmi – bizonygatta Velerad. – A vaják nem akart rögtön első éjszaka bemenni. Ott járkált a környéken, lesekedett, sündörgött. Azt mesélik, végül meglátta a strigát, és valószínűleg éppen akcióban, mert a beste nem kimondottan azért jön elő a kriptából, hogy kinyújtóztassa a lábait. Szóval meglátta, és még akkor éjjel elpucolt. El sem búcsúzott.

Geralt könnyedén elfintorodott, ami vélhetően mosoly akart lenni.

– Az eszes embereknek – kezdte – bizonyára megvan még a pénze? A vajákok nem kérik el előre.

– Úgy hát – mondta Velerad –, bizonyára megvan.

– A pletyka nem szól arról, mekkora az összeg?

Velerad kivicsorította a fogait.

– Egyesek azt mondják: nyolcszáz...

Geralt csóválta a fejét.

– Mások – motyogta a várnagy – ezerről beszélnek.

– Nem sok, ha figyelembe vesszük, hogy a pletyka mindent felnagyít. Végére is a király háromezret ad.

– Ne feledkezz meg a menyasszonyról – gúnyolódott Velerad. – Miről beszélünk? Nyilvánvaló, hogy nem kapod meg azt a háromezret.

– És miért is lenne nyilvánvaló?

Velerad tenyerével az asztallapra csapott.

– Geralt, ne rontsd el a vajákokról bennem élő képet! Mindez már több mint hat éve tart! A striga évente majd' fél-száz emberrel végez, bár újabban kevesebbel, mert mindenki távol tartja magát a kastélytól. Nem, barátom, én hiszek a varázslatokban, láttam is már nem egyet, és hiszek, persze csak bizonyos mértékig, a mágusok és vajákok képességeiben. De ez a visszaváltoztatás marhaság, amit egy púpos, taknyos vénember talált ki, akinek az agyára ment a remeteélet; egy marhaság, amiben senki sem hisz. Foltestet leszámítva. Nem, Geralt! Adda strigát szült, mert a saját bátyjával hált, ez az igazság, és ezen semmilyen varázslat nem segíthet. A striga embert zabál, mert striga, és meg kell ölni, simán és egyszerűen. Figyelj, két évvel ezelőtt Mahakam valami világvégi segglyukában, ahol egy sárkány felzabálta a juhokat, a parasztok odamentek csapatosan, löcsökkal agyonverték, és még csak nem is érezték különösebb

szükségét, hogy dicsekedjenek ezzel. Mi meg itt, Vizimában várjuk a csodát, és minden teliholdkor bereteszeliük az ajtókat, vagy bűnözőket kötözünk az udvarház előtti cölöpökhöz, azt remélve, hogy a beste telezabálja magát, és visszamászik a korporsóba.

– Nem is rossz módszer – mosolyodott el a vaják. – Csökkent a bűnözés?

– Cseppet sem.

– A kastélyba, már az újba, hogy jutok el?

– Magam vezetek oda. És ami az eszes emberek javaslatát illeti?

– Várnagy uram – szólt Geralt. – Minek sietnénk? Elvégre a szándékaimtól függetlenül valóban történhetnek balesetek a munkám során. Az eszes emberek majd ráérnek akkor gondolkodni, hogyan mentsenek meg a király haragjától, meg összeszedni azt az ezerötszáz orent, amiről a szóbeszéd járja.

– Ezerről szól az.

– Nem, Velerad uram – szólt határozottan a vaják. – Akinek ezret adtatok, már a striga látványától megfutamodott, még csak nem is bocsátkozott alkuba. Ez azt jelenti, hogy a kockázat nagyobb ezer orennél. Az majd csak később derül ki, nem nagyobb-e ezerötszáznál. Természetesen ez esetben én búcsúszom.

Velerad a fejét vakarta.

– Geralt? Ezerkétszáz?

– Nem, várnagy uram. Ez nem könnyű feladat. A király hármat ad, és meg kell mondjam, visszaváltoztatni néha könnyebb, mint ölni. Végül is valamelyik elődöm csak megölte volna a strigát, ha annyira könnyű lenne. Gondoljátok, hogy csak azért hagyták, hogy felfalja őket, mert félték a királytól?

– Jól van, barátom. – Velerad búsan ingatta a fejét. – Áll az alku. De a király előtt egy szót se arról, hogy munka közben történhet baleset. Ezt melegen ajánlom.